

Billie, og ikke havde ubvidet Forſlaget til at omfatte ſaadanne Lønningsforhøiſer, ſom vare gjen-nemførte med Sogneraadets Billigheſe. Denne Sogneraadens Frivillighed havde kun lidt at be-tyde, mente det ærede Medlem, thi Herrebøn er jo undertiden Herrebud, og efter den Opforbring, der var rettet til Sogneraadene fra Miniſteren, kunde de mulig have ſaaet den Opfattelſe, at de ikke kunde ſette ſig derimod. Jeg ſkal i ſaa Hænſeende, idet jeg giver det ærede Medlem Ret i, at der er meget Rigtigt i den Betragtning, minde om, at den er anerkjendt her under tid-ligere Forhandlinger om den ſamme Sag, nemlig for nogle ſaa Nar tilbage, da der aarlig forelaa Andragender fra mange Lærere rundt omkring i Landet. Da diſe Andragender bleve behandlede i Andragendeudvalget, var der ingen Uenighed, ja, ikke en Gang Tvivl om, at Miniſteren ikke af egen Magt og Myndighed kunde foretage nogen Reform i Lønningsvæſenet, men derimod Uenig-hed om, hvor vidt det vilde være rigtigt at op-fordre Miniſteren til, at han ſkulde opfordre Kommunerne til at give Lønningstillæg. Der var nogle Medlemmer, ſom ønskede, at Miniſteren ſkulde foretage et ſaadant Skridt. Andre ſtillede ſig paa det ærede Medlems Standpunkt for Kjø-benhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) og ſagde, at allerede dette vilde være et ſkjult Tryk, man udøvede paa Kommunerne, og ikke en Gang Skinnets af et Tryk vilde man være med til. Saaledes var Opfattelſen den Gang, og jeg er-kjender alſaa fuldſtændig, at der ofte kan være den Frivillighed, ſom kun er et Skin. Men ikke deſto mindre er min Omhed oneſt for Sogne-raadene, Kommunerne og deres Kaſer ikke ſaa vidt breven, at jeg ikke nok kunde være med til at ſige, at de Sogneraad, der mer eller mindre frivillig havde veget for Miniſterens Henvendelſer, ogſaa ſik bære Følgerne deraf og alſaa for ſaa vidt være udelukkede fra den almindelige Miſ-billigheſe af Miniſterens Forantaltning. Snidlertid vil jeg ſige, at havde det ærede Medlem kun til det af mig ſtillede Forſlag til Beſlutning ſtillet Ændringsforſlag, gaaende ud paa, at det ſkulde omfatte baade frivillige og ufrivillige Lønningsfor-høiſer, vilde jeg ſikkert ikke have modsat mig en ſaadan Beſtemmelſe. Det ærede Medlem ſagde, at diſe Tillæg — han ynder i det Hele at ſtille mange Betragtninger lidt paa Spidsen — ikke maa betragtes ſom kommunale; det var miniſterielle Til-læg. Ja, dersom Kommunerne kunde ſlaa ſig til No dermed, at det ikke er kommunale, men mini-ſterielle Tillæg, vilde det ganſke viſt være heldigt, men deres Kaſer komme til at ſøle, at det er kommunale Tillæg, naar de ſtulle udbetales.

Overfor den høitærede Miniſter vil jeg kun gjøre opmærksom paa, at den Anvendelſe, han gjorde af Beſtemmelſen paa Finantsloven med Hænſyn til Maximalgrændſen, ſer jeg paa ingen Maade er berettiget. Den ærede Miniſter mente,

at der i diſe Beſtemmelſer ſkulde ligge en indre-ekte Anerkjendelſe af, at ſaadanne Lønningstillæg ſom de, Miniſteren har tilveiebragt, kunde komme til Stede eller være bragte til Stede i Finants-aarets Løb. Den Beſtemmelſe, ſom ſtaar paa Fi-nantsloven, knytter ſig jo til Maximalgrændſen for Lønningerne. Det hedder nemlig: „Ingen Lønning kan ved dette Tillæg bringes over 1,600 Kr. paa Landet og 2,000 Kr. i Kjøbſtæderne og Handelspladſerne.“ Nu ønskede man imidlertid ikke at ſlaa en Bom for ſaadanne Lønningstillæg, ſom Kommunerne af deres egen fri Billie maatte ville yde deres Lærere, og det vilde man jo gjøre, hvis et Lønningstillæg, ſom ydedes af Kommu-nerne til Lærerne, kun ſom til at ſaae den Virk-ning, at det udelukkede dem fra Lønningstillæg af Statskaſſen. For at undgaa dette, for netop at fremme Frivilligheden med Hænſyn til Udelſen af Lønningstillæg til Lærerne, indſpøiede Finantsud-valgets Flertal og derefter Rigsdagen den Beſtem-melſe, at „ved Beſtemmelſen af diſe Maximums-beløb“ — alſaa 1,600 Kr. paa Landet og 2,000 Kr. i Kjøbſtæderne og Handelspladſerne — „med-regnes ikke de Lønningstillæg, ſom af Skolefond eller Kommune ſiden den 1ſte Januar 1874 ere givne eller i Finantsaarets Løb gives.“ Alle, der have deltaget i Forhandlingen om Indfattelſen af denne Beſtemmelſe, vilde viſtnok være enige med mig i, at Diemebet med den netop var at fremhjælpe Kommunerne Billighed til at yde Lønningstillæg og ikke at affære ſaadanne Tillæg. Men at der deri ſkulde ligge nogen Anerkjendelſe af eller Mu-lighed for Berettigelſe for Miniſteren til at paa-lægge tvungne Lønningstillæg, det kan jeg ikke ſe (Miniſteren for Kirke- og Underviſ-ningsvæſenet: Det har jeg heller ikke ſagt.). Jeg har Intet at ſpøe til.

Ordføreren for Forſlagsſtillerne

(Hørup): Jeg er i det heldige Tilfælde at kunne være fuldſtændig tilfreds med den ærede Kirke-miſters Udtalelſe. Den gif virkelig en hel Del videre, end jeg ſelv med mine drifligſte Forvent-ninger kunde tænke mig. Jeg hører nu, at den ærede Miniſter er ganſke enig med mig i, at der ikke tilkom ham nogen Beſpøielſe til uden Rigsda-gens Medvirking at omordre Skolelærernes Løn-ningsforhold. Men jeg tror, at hvorledes man end vil ſe paa, hvad den ærede Miniſter har gjort, vil Ingen kunne negte, at det, ſom den ærede Miniſter har gjort, er en Omordning af de be-ſtaaende Lønningsforhold. Jeg ſer alſaa i den ærede Miniſters Ord en Anerkjendelſe fra den ærede Miniſters Side af, at det, han har foreta-get, er Noget, han har været ganſke ubeſpøiet til at gjøre. Deri er jeg alſaa enig med den ærede Miniſter. Jeg paakſjømmer ogſaa, at den ærede Miniſter er enig med os i, at dette Thing kan have fuld Bøje til at tage en Retsforvaring lige-overfor den ærede Miniſter med Hænſyn til de